

Bandes de so Andy García: *sea bienvenido, mi amigo...*

Házael González

Un moment, un moment, ¿una secció de bandes sonores, és a dir, de música feta per al cinema, encapçalada pel nom d'un actor? Doncs sí, encara que sembli increïble, aquí ho tenim: Andy García, un dels actors més coneguts de Hollywood, ha tingut l'atreviment de posar-se també no només amb la feina de dirigir, sinó a la de compondre música, passant així a formar part d'una mena de club no massa nombrós. Ara mateix, i després de molts esforços fent memòria, només recordo que hi hagi altres dues persones que hagin aconseguit interpretar, dirigir, i a més posar la música a les seves pel·lícules: el genial Charles Chaplin (qui era capaç de tot, i a més ho feia bé), i Clint Eastwood, que s'hi ha apuntat darrerament (i qui tampoc ho fa malament del tot, amb el seu piano). Ara, ens arriba a les pantalles *La Ciudad Perdida* (*The Lost City*, Andy García, 2005), i amb ella, les sonoritats musicals d'un compositor nou de trinca que també és actor i director; i no, no és la primera vegada que compon: ja a *Muerte en Granada* (Marcos Zurinaga, 1997, en què interpretava ni més ni menys que a Lorça mateix), ens trobàvem quatre temes seus al costat de les notes de Mark McKencie, quatre temes que (i això sí que és un cas únic) també cantava ell mateix! No hi ha dubte que val la pena fixar-se en el senyor García i la seva faceta musical: com bé li dirien a la seva Cuba natal, *sea bienvenido, mi amigo...*

El film va precisament d'això, segons una història de Guillermo Cabrera Infante i amb convidats molt especials (Bill Murray fent de sòsies de l'escriptor, Dustin Hoffman, Inés Sastre, o Jesús García interpretant el Che Guevara): ens conta la vida del propietari d'un club (el García) a la Cuba d'abans de Fidel Castro, i ens explica com era tot i com va canviar en tantes coses, per a bé i per a mal... Més enllà de si la història és del tot així o no (moltes persones han criticat la seva parcialitat... i altres han acusat García precisament de tot el contrari, per no prendre partit

clarament), i també de que la qualitat de la pel·lícula deixi molt que desitjar entre altres aspectes, és cert que la música té un paper ben important, com no podia ser d'altra manera a un film ambientat a l'illa del Carib: orquestres de tota mena, cançons populars amb músics populars (Alfredo "Chocolate" Armenteros obrint i tancant el film amb la seva trompeta, Ben Hur Berroa interpretant meravellosament al mític "Bola de Nieve", o Julián Fernández fent molt convincentment de Beny Moré), coreografies de cabaret i de club amb sabor dels anys cinquanta, vestits lluminosos i cotxes brillants (molts dels quals encara circulen avui dia pels carrers de l'Havana), ambient de festa i molta diversió i, a part de tot això, la història d'un home que veu com els esdeveniments del seu país afecten també a la seva família, i, finalment, a la seva pròpia concepció del món. Un home que abans de tenir un cabaret ha demostrat que sap de música, i que a més és bon pianista i a qui no queda altra forma d'expressió que amb el seu piano, assegut davant les tecles i tocant melodies tristes i amb gust malenconiós.

I així és la música que Andy García ha compost per al film: unes senzilles notes, moltes vegades només de piano (encara que també hi ha altres instruments, com el contrarevolucionari saxòfon), que serveixen només com a nexa d'unió entre músiques més populars, i també per ressaltar moments concrets de la història amb efectivitat (l'atac frustrat al palau presidencial, o la imatge tan reveladora com la de García mateix al piano del seu club, trist per tot el que passa al seu món). Sens dubte, no és una feina per proposar a l'Oscar, però sí que és una composició ben agradable que a més serveix perfectament per la feina que s'ha de fer: està be clar que a un film sobre Cuba la música hi té moltes coses a dir, i Andy García ho ha aconseguit, així que li desitgem sort, i que continuï per aquest camí. *Sea bienvenido, mi amigo...* i a veure si altres també s'atreveixen. ■

